

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 kwietnia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IV Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Leszek Matuszewski

Protokolant: p.o. stażysty A. R.

przy udziale M. N. Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Szamotułach

po rozpoznaniu w dniu 10 kwietnia 2017 roku

sprawy **B. M. (1)**

oskarżonej z art. 177 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonej

od wyroku Sądu Rejonowego w Szamotułach

z dnia 7 grudnia 2016 r., sygn. akt II K 620/16

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że na podstawie art. 66 § 1 kk w związku z art. 67 § 1 kk postępowanie karne o czyn z art. 177 § 1 kk wobec oskarżonej B. M. (1) warunkowo umarza na okres 1 (jednego) roku próby,

II. na podstawie art. 67 § 3 kk orzeka od oskarżonej na rzecz pokrzywdzonego T. L. nawiązkę w kwocie 1500 złotych (tysiąc pięciuset złotych),

III. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

IV. zwalnia oskarżoną od obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa wyłożonych kosztów postępowania odwoławczego i wymierza jedną opłatę za obie instancje w kwocie 60 złotych.

L. M.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Szamotułach wyrokiem z dnia 7 grudnia 2016 roku, sygn. akt II K 620/16 uznał oskarżoną **B. M. (1)** za winną popełnienia przestępstwa z art. 177 §1 k.k. i za to na podstawie tego przepisu w związku z art. 37 a k.k. wymierzył jej karę 200 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 15 złotych.

W ostatnim punkcie wyroku rozstrzygnięto o kosztach postępowania.

Z powyższym wyrokiem nie zgodził się **obrońca oskarżonej B. M. (1)**, zaskarżając wyrok na korzyść podsądnej. Skarżący zarzucił rażąco niewspółmierność kary grzywny w wysokości 200 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 15 zł, w sytuacji gdy istniały podstawy do warunkowego umorzenia postępowania wobec jego mandantki, ewentualnie do orzeczenia kary w łagodniejszym wymiarze. Nadto skarżący podważył orzeczenie o zasądzeniu od oskarżonej kosztów sądowych w całości.

Apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez warunkowe umorzenie postępowania karnego, ewentualnie wymierzenie oskarżonej sankcji karnej w łagodniejszym wymiarze, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonej B. M. (1) zasługuje na uwzględnienie.

Zdaniem Sądu odwoławczego, Sąd Rejonowy w sposób należyty rozważył wszystkie dowody i okoliczności ujawnione w toku przewodu sądowego i na ich podstawie dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, a do przypisanego podsądnej czynu zabronionego zastosował prawidłową kwalifikację prawną. Ocena materiału dowodowego, która legła u podstaw uznania sprawstwa i winy oskarżonej nie wykazuje błędów logicznych, utrzymując się w granicach swobodnej oceny dowodów, chronionej art. 7 k.p.k.

Zasadnicze zastrzeżenia Sądu II instancji wzbudza wymierzenie podsądnej kary grzywny. Zdaniem Sądu Okręgowego, wymierzenie oskarżonej jakiegokolwiek sankcji karnej wykracza poza dyrektywy sądowego wymiaru kary. Zarówno okoliczności sprawy, jak i warunki osobiste B. M. (1) przemawiają za zastosowaniem wobec niej dobrodziejstwa warunkowego umorzenia postępowania karnego.

Stosownie do przepisu art. 66 § 1.k.k. sąd może warunkowo umorzyć postępowanie karne, jeżeli wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy niekaranego za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa. W niniejszej sprawie spełnione są przesłanki do zastosowania warunkowego umorzenia postępowania karnego.

Wbrew temu, co przyjął Sąd Rejonowy zarówno stopień społecznej szkodliwości, jak i zawinienia nie jawią się jako znaczne. Prawdą jest, że podsądną naruszyła jedną z podstawowych reguł ruchu drogowego stojących na straży życia i zdrowia i ludzkiego, mianowicie nie zachowała ostrożności podczas włączania się do ruchu i nie udzieliła pierwszeństwa przejazdu pojazdowi poruszającemu się drogą główną. Jednakże to naruszenie ma charakter nieumyślny. Jedyne zarzut jaki można postawić oskarżonej to niezachowanie należytej ostrożności polegającej na bardzo starannym obserwowaniu przedpola jazdy podczas włączania się do ruchu. Tego rodzaju zaniechanie prowadzące do podobnych wypadków jest wynikiem chwilowej nieuwagi, zdarzającej się nawet bardzo doświadczonym kierowcom. Nie sposób zatem uznać sposobu jazdy oskarżonej jako brawurowego, czy „pirackiego”. Ta okoliczność musi wpłynąć na zmniejszenie stopnia karygodności oraz zawinienia.

Także szkoda wyrządzona przez zachowanie B. M. (1) nie przedstawia się jako znaczna. Obrażenia doznane przez pokrzywdzonego są niewątpliwie dla niego dotkliwe. Jednak należy podkreślić, że nie wykraczały poza przeciętne obrażenia doznawane przez pokrzywdzonych tego rodzaju wypadkami komunikacyjnymi.

Okoliczności te mają istotne znaczenie z punktu widzenia oceny jej stopnia winy i w pełni uzasadniają przyjęcie, że nie jest on znaczny.

Spełnione są także pozostałe przesłanki warunkowego umorzenia postępowania karnego. Oskarżona, która nie jest już osobą młodą, dotychczas nie była karana za przestępstwo, w społeczeństwie funkcjonowała prawidłowo i może szczycić się bardzo pozytywnymi opiniami ze swoich poprzednich miejsc pracy i osób ze swojego środowiska. Uzasadnia to przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie ona przestrzegać porządku prawnego, a w szczególności: że nie popełni już więcej przestępstwa.

Dla oskarżonej – nie wchodzącej dotąd w konflikt z prawem, już sam przebieg postępowania karnego, w którym przedstawiono jej zarzuty popełnienia przestępstwa i postępowanie sądowe, musiały wiązać się z dużą traumą. Wobec tego rodzaju osób nie ma potrzeby dodatkowego sięgania po represję prawnokarną, aby powstrzymać ich od ponownego popełnienia przestępstw.

Co więcej, B. M. (2) na rozprawie głównej przyznała się do popełnienia zarzucanego jej przestępstwa, jak również wyraziła skruchę i przeprosiła pokrzywdzonego. Taka postawa wskazuje, że uzmysłowiła sobie wagę popełnionego

przestępstwa. Jest to istotna okoliczność, z której można wnosić o osiągnięciu określonych celów z zakresu prewencji indywidualnej, jak również zaspokojeniu w określonym stopniu społecznego poczucia sprawiedliwości ((por. wyrok SN z 12 listopada 1973 r., I KR 204/73, OSNKW 1974, z. 4, poz. 65; wyrok SN z 14 stycznia 1975 r., IV KR 319/74, OSNKW 1975, z. 5, poz. 53; wyrok SN z 8 lutego 1978 r., I KR 6/78, OSNKW 1978, z. 7-8, poz. 80; wyrok SN z 3 lutego 1987 r., IV KR 6/87, OSNPG 1987, z. 8 poz. 107).

Z uwagi na łączne wystąpienie wyżej opisanych okoliczności Sąd uznał za stosowne zastosować wobec oskarżonej dobrodziejstwo warunkowego umorzenia postępowania karnego, wyznaczając jej okres 1 roku próby. W ocenie Sądu taki okres będzie wystarczającym z punktu widzenia oddziaływania na nią wychowawczego, a także pozwoli na weryfikację postawionej wobec niej prognozy kryminologicznej.

Wzmocnieniem funkcji wychowawczej i zapobiegawczej zastosowanego dobrodziejstwa będzie orzeczenie wobec oskarżonej nawiązki na rzecz pokrzywdzonego w wysokości 1.500 złotych. Jej wysokość jest adekwatna do rozmiaru obrażeń doznanych przez pokrzywdzonego w wyniku zachowania podsądnej. Wydaje się, że ta kwota powinna przynajmniej w jakimś stopniu zrekompensować pokrzywdzonemu doznane cierpienia.

Sąd odwoławczy nie znalazł racjonalnych przesłanek aby uwolnić oskarżoną od obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa wyłożonych kosztów postępowania. Większość tych kosztów generowała opinia biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków komunikacyjnych, której zlecenie w toku postępowania było następstwem uwzględnienia wniosku dowodowego obrońcy oskarżonej. W takiej sytuacji trudno tymi kosztami obciążać Skarb Państwa zwłaszcza, że obecna sytuacja finansowa oskarżonej, a zwłaszcza jej rzeczywiste możliwości zarobkowe, umożliwiają jej poniesienie tych kosztów.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy:

I. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że na podstawie art. 66 § 1 k.k. w związku z art. 67 § 1 k.k. postępowanie karne o czyn z art. 177 § 1 k.k. wobec oskarżonej B. M. (1) warunkowo umorzył na okres 1 roku próby,

II. na podstawie art. 67 § 3 k.k. orzekł od oskarżonej na rzecz pokrzywdzonego T. L. nawiązkę w kwocie 1500 złotych ,

III. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymał w mocy ,

IV. zwolnił oskarżoną od obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa wyłożonych kosztów postępowania odwoławczego i wymierzył jedną opłatę za obie instancje w kwocie 60 zł.

SSO Leszek Matuszewski